

עמ"ת 32256/09/15 - מדינת ישראל נגד יורם גואל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עמ"ת 15-09-32256 מדינת ישראל נ' גואל(עוצר)

בפני כבוד השופט אלון אינפלד
העוררת מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד גיל אסיף, תביעות נגב
נגד יורם גואל (עוצר) ע"י ב"כ עו"ד אורן בן נתן
המשיב

החלטה

האישום וההילכים

1. לפני ערך המדינה על החלטת בית משפט השלום בבאר שבע מיום 16.9.15 (כב' השופט שרה חביב) בה הוחלט על שחרור המשיב ממעצרו, לתנאי "מעצר בית".

2. נגד המשיב הוגש כתב אישום, המיחס לו עבירה החזקת סמים שלא לצורך עצמית. מכתב האישום עולה כי ביום 12.7.15 החזיק המשיב, בארון בגדים בבית אימו ז"ל, בשם מסוכן מסווג הרואין במשקל כולל של 48.1248 גרם נתו כאשר 9.0918 מחלוקת ל 18 יחידות ועוד 8.0330 גרם נמצא בשקיות נוספות, שלא לצריכתו העצמית. כן נתען כי החזיק בשם מסוכן מסווג חשש במשקל כולל של 138.3 גרם נתו. סמ' זה היה מחלוקת לשתי יחידות, כאשר אחת היחידות הוטמנה בכיסוי לטלית והשנייה בתוך שמיכה. אף זאת, שלא לצריכתו העצמית.

3. לאחר מספר דיןונים במהלך החקירה, בפני מספר שופטים, בבית משפט השלום ובבית משפט זה, התקיים דיון ביום 17.9.15 בפני כבוד השופט חביב. מדובר פורמלית בבקשת לעיון חוזר, שבו הוצאה חלופה חדשה. אולם ההחלטה זו התקיימה לראשונה באופן מפורט לראיות, הוערכה עצמאית, וכן ניתנה התקיימה ל膊אה חלופה שהוצאה. בסיכומו של דבר, החלטת בית משפט השלום להורות על קבלת הchèque המוצעת, למרות פגמים שנמצאו בה, כאשר השיקול המרכזי היה חולשה בריאות. על ההחלטה זו הוגש ערך המדינה.

ההחלטה

4. בית משפט קמא תיאר את עיקרי האירוע, כעליה מתיק החקירה. שוטרים ביצעו חיפושים בבית המשיב, ולאחר מכן פנו לבית אמו ז"ל, בהתאם למידע מודיעיני שהתקבלה. המשיב טען כי אינו מתגורר שם וכי זה אינו הבית שלו. בהמשך, הגיע למקום אחיו של המשיב, הרצל גואל, אשר בידו היו מפתחות לבית. אולם הרצל

סירב לפתח את דלת הבית, ללא צו חיפוש. לאחר הייעוץ עם עורך דין של הרצל בטלפון, אישרו המשיב והרצל את כניסה של השוטרים לעורר חיפוש בבית איהם ז"ל. בהמשך, הגיעו למקום החיפוש אחוזת המשיב, דליה. החיפוש בבית נערך לעוני שלושת האחים. עוד טרם נתפסו הסמים, הודיעו האח הרצל כי יש בבית כ-15,000 ל"ש שנעמדו, לטענתו, למצבתה של האם, שנפטרה באותו החודש.

5. עוד הסביר בית המשפט כי, לאחר מציאת הסמים, הודיעו השוטר מורה לשלוות האחים כי הם מעוכבים. המשיב פנה אז לשוטרים ואומרו "זה הכל שלי תעוזבו אותו". השוטר ג'קי ציין בדו"ח הפעולה הראשית, כי המשיב אמר "למה אתם צריכים גם את אחים שלי כל הסמים שלי". לשאלת אודות ממשקל הסמים שנטפסה, השיב המשיב "בערך 5 גרם". השוטר אמר לו שהחשיש לבד בערך 150 גרם, וזה השיב "החשיש שטויות זה לא מחולק הכל זה לשימוש עצמי".

6. לפי פירושו של בית משפט השלום, בחקירהתו מיום 12.7.15, חזר בו המשיב מהודאותו בפני השוטרים וטען "הם אמרו לי שאם אני יודה אז הם ישחררו את אחי ואת אחוזתי, שלא יעכבו אותם בכלל מה הם צריכים להיות כאן" (shoreה 7-6). אמנם, הוא מפרט את כמיות וחלוקת הסמים שנמצאו, אך בית המשפט מסביר שאין בכך רבודתא, שכן המשיב נכח בעת החיפוש וראה את אשר נתפס. בית משפט השלום קבע כי המשיב, בהודעתו מיום 14.7.15 (shoreה 10-16), חזרשוב על טענתו כי הודה משומש שנלץ, וביקש שלא יעכרו את אחיו. בית משפט השלום מצביע על כך שהודעת השוטר מורה, מיום 15.7.15, אשר מנסה להפריך את הودעת המשיב, נמסרה לאחר מכן הודעותיו.

7. בית משפט השלום קבע כי, בנסיבות אלה, יקשה על המדינה להביא "דבר מה נוסף" ל"הודאת החוץ הלאורית" של המשיב. בהקשר זה בית המשפט מדגיש, כי טענת העוררת, באשר לדיעה כי המשיב ידע על **פרטים מוכנים, אין לה תימוכין בחומר הרואית**. זאת, שעה שהחיפוש נערך בנסיבות המשיב, ועל כן העובדה שהמשיב יודע כמה חבילות נתפסו ומה צבען, ואין במידעה כדי להעלות או להוריד. עוד נקבע, כי יקשה על העוררת לבסס דבר מה נוסף להודאת החוץ לכואורית של המשיב. שכן, לאור הזכ"ד של השוטר ג'קי, **המשיב מסר משקלים שגויים של הסמים** שנטפסו (5 גרם, כאשר נתפסו בפועל 17 גרם הרואין, 150 גרם חשיש). לעניין **התנהגות המחשידה** של העורר, אשר סרב לפתח הדלת בעת החיפוש, מצבעה כב' השופט חביב על כך שגם האח הרצל סירב, ומכאן **שהתנהגות האח מחשידה לא פחותה**.

8. עוד ציין בית המשפט, כי מסמך הבדיקות ממרכז "מטרה" המעיד כי המשיב נבדק ונמצא נקי מסמים במשך כמנה לפניו המעצר, מלבדת ממילא כי טענת המשיב כי החזיק את הסם לצריכה עצמית, הודהת צב היא. הודגש כי **החזקת סם למטרות סחר ושלא לצריכה עצמית, אינה נתמכת בריאות אלא במידע מודיעני**. נאמר כי הניסיון של המבקר ל�צל את ההודהה של המשיב, בין הפרטים המתיחסים עם המידע המודיעני ובין אלה שאינם, חייב להיתמן בריאות, ואלה אין בנמצא.

9. לעניין חלופת המעצר, בית משפט קמא קבע כי **החלופה שהזגגה בפניו אינה אופטימלית** אך נכון העובדה כי **קיים קושי ראייתי**, די בכך שניתן לתמת אמון בעבריים. לפיכך נקבע, כי המשיב ישוחרר לחלופת מעצר בתנאים מגבלים ובפקודה כספית משמעותית. עוד זההיר בית משפט השלום, ציין בין שיקוליו, שאין **לעשות שימוש במעצר כמנוף לחץ, נוכח חולשת הריאות**.

טענות העוררת

10. טענת המדינה היא, כי שגה בית משפט קמא בנסיבות הראיתי של האירוע. לשיטת המדינה, ניתן ללמידה מתוך תוכן הודיעותיו של המשיב, על המשקל הפנימי שלו. המדינה מצינית כי תחילת הודה המשיב בזרת האירוע על שייכותו לסטמים שנתפסו. לאחר מכן, בפני החקוק, בהודעה הראשונה מיום 12.7.15, המשיב ציין ופירט את המשקל, הסוג והחלוקת הפנימית. אלו הם, לטענת המדינה, דברים המחזקים את המשקל הפנימי של ההודהה. ממשיכה המדינה ומפנה את עיקר טענותיה בונגוע לתיאור כמות הרואין. סמ, שנתפס בשתי תצורות, האחת של 18 מנוט א Rozot, והאחרת כאריזה בלתי מחולקת (חוות דעת של מומחה מיום 27.7.15). המשיב נשאל (הodata מיום 12.7.15 ש' 60-63) מה כמות הסם זה השיב כי היה בחבילה אחת כ- 10 גרם וכן גם "כמה מחולקות". מתרבר כי הוא דיבק שכן באבקה הלא מחולקת נמצא 8.19 גרם של הרואין (חוות דעת מומחה מיום 15.7.15). זאת, כאשר השוטר מור אשר ביצע את השקייה הראשונה, הגסה, מצא 22 גרם ברוטו (דוח פעולה מיום 12.7.15). לטענת המדינה, העובדה שהמשיב הצלח לדיבק בכמות של חלק מוגדר מהשם, מהויה ידעת פרט מוכמן, ומילא חיזוק. המשיב ידע לענות שחלק היי מחולקים וחלק לא (ש' 64-60). הוא ידע מה סוג הסם - הרואין (ש' 191-188). זאת, כאשר השוטרים עדין לא ידעו זאת. המשיב אף ידע כי למטרות שחבילה אחת של סם נראהתה כהה יותר מהאחרת, ידע המשיב כי מדובר בסוג אחד של סם, וכי מדובר באשליה אופטית בגל צבע השקית. שkeit, שכלל לא נפתחה בתחנת המשטרה.

11. עוד טענת העוררת, באשר לסוגיות הבטחת השוטרים למשיב, כביכול, לשחרר אחיו אם יודה, כי הטענה נשלلت במפורש במצרכי השוטרים וכי גם כי אחיו של המשיב- הרצל, ציין (בהודעתו מיום 12.7.15) כי לא שמע כל הבטחה בונגוע לעניין זה. לשיטת המדינה, מסמך הבדיקה, המעיד כי המשיב נקי מצריכת סמים, מאשש הסברא היותר מחומרה, לפיה החזקת הסם נועדה למטרת סחר.

12. עוד מבקשת המדינה להראות, כי התנהגותו המפלילה של המשיב מהויה דבר מה נוסף להודאותו. המשיב ניסה להרחק את השוטרים מבית הוריו, כאשר שיקר ביחס למקום הימצאות הבית (כעולה מדווחות הפעולה של השוטרים). לטענת המדינה, גם בונגוע לחיש שיטר ניטן לומר כי עצם ידיעתו של המשיב כי החשיש לא היה מחולק, מהויה דבר מה נוסף. הרי האריזות לא נפתחו בפנוי, אם כן כיצד ידע כי לא מדובר בפלותות שלמות?

13. לסייעו, טענת המדינה כי המשיב ידע פרטים מוכנים, התנהגותו מפלילה ואף קיימת ראשית הודהה מעבר להודאותו הפורמלית בחקירה מיום 12.7.15.

14. המדינה מטעינה, כי אין מחולקת לעניין עלית המעצר ועלית המסוכנות, שהרי מדובר בכמות גדולה של סמים והתקיר לא המליך על שחרור לחולפת מעצר. לעניין החלופה, סוברת המדינה כי החלופה אכן אינה אופטימלית, כפי שנקבע בהחלטה נשוא הדיון ונוכח מכלול הנתונים נכון היה לדחות את הצעת החלופה. המדינה התייחסה לעבר הפלילי, ואף הגישה לעיון בית המשפט תיק מב"ד התלו ועומד נגד המשיב.

טענות המשיב

15. הסגנור תמרק יתדוחיו בהחלטת בית משפט השלום, הן לעניין הראיות והן לעניין החלופה. בהקשר החלופה טען, כי בתיק המב"ד יש החלטה שיפוטית בדבר חולשה בריאות, ומילא אין לו משקל מצטבר.

16. לעניין עצמת הראיות בתיקו, הזכיר הסגנור כי אין מחולקת באשר לנוכחותו של המשיב בחיפוש. המשיב ראה את מציאת הסמים ממתק שלם כמטר, בהתאם לאמור בהודעה של השוטר מור (מועד 12.7.15, עמ'

1 ש' 19). לשיטת הסגנור, ניתן להבחן ולראות גם מبعد לשકיות שקוות את אופן חלוקת הסמים, לפולטות, גלויות, או אבקה. מכאן הידיעות שהפגן המשיב, לכארורה. כן ציין הסגנור, כי עיקר הפרטים שמסר המשיב, על אופן חלוקת הסמים, נבעה מראיית הסמים בחיפוש, בשילוב עם היכרותו עם תחום הסמים, בעברו הרחוק, עת היה משתמש בכך. אך,>Zיהה בטעיות עין את הפלטות של החשיש ואת חבילות ההרואין, כבר בעת החיפוש.

17. הסגנור הצביע על כך, שההודעה, עליה מבקשת המדינה להסתמך (מיום 12.7.15), פותחת באזכור הבטחה לשחרור האחים. מילא משפטם, כי המשיב מודה רק בשל הבטחה זו. הוודאות בכללותם כוללות רכיבים שהם בוודאי שגויים. בהם, האמירה לשוטרים בשטח כי יש 5 גרים הרואין, או הטענה לפני החוקר, כי מחזיק הסם לשימוש עצמו. שקר, המוכח באישור ממרכז "מטרה" לפיו המשיב נקי, לפחות שנה. הסגנור מפנה גם לכינויים הסמיים אליו מתיחס המשיב בהודעה מיום 12.7.15, בשורות 60-63, וטען כי הקראיה של המדינה שגואה, וכי, למעשה, המשיב טען כי הסך הכלול של הסם, כולל הסם המוחלק, הוא 10 גרים, שזה בוודאי נכון שגוי.

18. הסגנור העלה תהיות בנוגע להתנהלות החקירה. בין השאר, לא נעשה ניסיון למצוא את הדמות שוכנתה "אביב", אשר המשיב מייחס לו את עיקר הבטחה לשחרר האחים. כמו כן, לא נבדק מקור הכספי שנמצא ונספר לאח הרצל, לא נמצאו טביעות אצבע, ולא נעשה חיפוש של DNA על הארייזות, בשיקית הטלית או בשמייכה בהן נמצאו הסמים. הסגנור תהה עוד, מודיע אין זו"ח מסודר אודוט ההחלטה לשחרר את האחים האחרים, הן לעניין הסיבה לשחרור והן לעניין השעה המדויקת. לשיטתו, חסר זה ברישום מהוועה חיזוק לטענת המשיב, כי הודה ממשם שהובטח לו, שם יודה אחיו ישוחררו. הבדיקה אשר גם קויימה.

19. הסנגור טוען כי מכלול הנטיות מלמד גם כן על ספק. בין השאר, לא נמצא אצל המשיב מפתח לבית האם. לעומת זאת, לדברי הסנגור, בנייתו של האח הרצל הם סוחרי סמים, כך שקיים הסבר אחר למיקום הסט בדירת האם זו¹⁶. הסנגור גם מצביע על כך שהמשיב לא נחקר על ההתנהגות המפליליה לכואורה, וכך שפה ליחס לעניין זה משקל.

באשר לחולפה, טען הסגנור כי, נוכח הקושי בראיות, אין מנוס מקבלת החלופה, אף אם אינה מושלמת. הסגנור סבור כי שלושת הביעות שהעלתה הتسקיר באשר לחולפה המקורית שהוצעה נפתרו. כך, המשיב מורהך מדימונה לירוחם, אין קטינים במקום והוא יהיה מפוקח על ידי שניים, כאשר אחד מהם הוא נטול כל אינטרס בעניין, למרות שגילו צער. מכל השיקולים האלה, עתר הסגנור לקיים את החלטת בית משפט השלום.

דין והכרעה - הראיות

21. הלכה היא, כי על בית-המשפט לבדוק את קיומן של ראיות לכואורה לשם גיבושה של עילת מעצר, לבחון האם די בראיות שהובאו לפניו, אם יובאו במהלך המשפט, כדי להוכיח את אשמתו של הנאשם (ראו: בש"פ 8087/95 **زادה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(2) 133, 148 (1996)). משמע, הדרישה בשלב זה הינה לקיומה של תשתיית ראייתית גולמית המקימה סיכוי סביר להרשעה. הלכה פסוקה היא, כי בשלב בוחנת הראיות לכואורה, אין בית המשפט נדרש לבחון את מהימנות העדים או את משקלן הפנימי של העדויות. זאת, אלא אם מדובר בסתרות מוחותית וגולויות לעין, המצביעות מעצמן על CORSOM ממשי בקיומן של ראיות לכואורה.

22. לאחר עיון בתיק, עלי לחלק על מסקנתו של בית משפט השלום בדבר קיומה של חולשה בראיות. אמנים הריאות אינן מושלמות, אך הן בהחלטת מקרים סיכוי גבוה מאוד להרשעת המשיב, ועומדות מעלה ומעבר לסף הנדרש לפי הלכת **זאהה**.

23. אין מחלוקת כי נתפסו סמים בדירותה שם האם המנוחה. עד הבדיקה הראשונית הם שני אחיו של המשיב, דליה והרצל. שניהם עוכבו בדירה, ונחקרו כחשודים. לפי האח הרצל, רק לאربעה יש מפתח, לו עצמו, למישיב, לדליה ולאח נוסף בשם שמעון. לאח חמישי, שמשון, המתגורר בירושלים, אין מפתח. אולם, דליה האחות הוסיפה ואמרה כי היא בטוחה שגם לאח שמעון אין מפתח. הסגנור הוודיע בדיון בבית משפט השלום כי אינו מתכוון לחקור את דליה בחקירה נגדית (עמ' 22, שורה 19). משמעו, הסגנור אינו חולק על קר, שלשה בלבד הם מחזיקי מפתח לדליה, המשיב, הרצל ודליה. הרצל טוען שהסמים אינם שלו. דליה טענה כי הסמים אינם שלה. המסקנה המתיחסת, כאמור, על פי עדויותיהם של שני האחים, היא שהסמים הם של המשיב.

24. אם כן, בהתחשב בכך שאין בו חנים מהימנות עדים בשלב זה, **מתברר שיש ראיותلقואורה כי המשיב הוא החזיק במסם, עוד בטרם נלקחה בחשבון הودיותו. משמעו, הודהות המשיב, התנהגותו בחיפוש, שקריו בחקירה ושינוי הגרסה, אינם אלא חיזוקים לראיות העיקריות, מציאת במסם ועדויות האחים.**

25. **להודיה המשיב משקל מctrבר ממשמעותיו.** אמנם, הטענה כי המשיב הודה בשל הבטחה שהובטחה לו, אינה עולה מחומר הראיות, ונשללת על ידי השוטרים שנשאלו על קר ואף על ידי אחיו של המשיב. יתרה מזו, המשיב המשיך והודה בפני החוקר, בהודעתו הראשונה, למרות שהובירה לו חד משמעות שאין כל הבטחה. מכאן שיש להניח כי ההודיה תהיה קבילה. אולם, אני מסכים עם הסגנור כי המשיב מודה בהחזקת במסם, מתוך אינטרס ברור להביא לשחרור שני אחיו. הדבר עולה מדבריו בפתח הודעתו הראשונה. יש מקום לסביר כי גם דבריו בתום החיפוש, לפיהם הודה כי הסמים שלו, נאמרו על מנת לשחרר את האחים. שכן, השוטרים מדווחים כי ביקש לשחררם תוך שהוא נוטל על עצמו את האחריות. אם כן, מדובר בשיקול של משקל ההודיה לחובת המשיב, ולא בעיה של קובלות הדברים.

26. לעניין המשקל, אין בידי לקבל את טענת הסגנור, לצורך שלב זה. הלכה ידועה היא, כי אין בעצם העובדה שעד הוא בעל אינטרס, כדי לפסול את עדותו, או כדי ליתן לה משקל נמוך אפriori. אמנם, בית המשפט הדן בתיק לגופו, צריך להיזהר בעדות אשר צו ולקחת בחשבון את האינטרס בעדות. אולם, מצינו לא פעם, כי עדים אשר העידו על מעשה שיש בצדו אינטרס, כגון אישת המעידה נגד בעל אודות אלימות, בשלבי הירידות החביבה, נחשבו למהימנים לכואורה,DOI בעדותם כדי לקיים ראייה לכואורה.

27. אכן נכון, כאשר המשיב "לקח על עצמו את התקיק", בעת החקירה, הוא ניסה לטעון כי החזיק במסם לצריכה עצמית, דבר שאין מחלוקת שאינואמת. ודוק, בנסיבות ההחלטה בית משפט השלום, בעת מתן הודהה ביום 12.7.15, המשיב אינו חוזר בו מהודיה בפני השוטרים במקום החיפוש. נהפרק הוא, המשיב עשה מאמץ לשכנע את החוקר שהסמים שלו. אמנם הוא מוסר גם פרטים שאינם מדויקים, אך אלה יכולים להיות גם "ሞקיים" מכוונים כדי לטעון נגד ההודיה לאחר מכן. ואכן, הוא הביע עמדת סבירה לעצמה, כי

לאחר שישכנע את החוקר כי הסמים שלו אחיו, יshoreרו. אולם, החוקר מבהיר לו כי אין אצלו "סחר מכיר", וכי הוא מצפה ממנו לומר את האמת.

28. יאמר, כי שני אחיו של המשיב, שנכחו גם הם בחיפוש, לא ידעו למסור פרטים רבים על הסמים שנתפסו. לעומתיהם, המשיב פירט את סוגי הסמים שנתפסו בעת החיפוש, הכמות ומקום הימצאים. המשיב זיהה את סוגי הסמים שנתפסו כחיש והרואין (ש' 43) וציין את כמות הסמים באשר לחיש "פלטה מהה גרם פלטה וחיש" (ש' 47). בונגע להרואין ציין "אול' עשר גרם" (ש' 61) המשיר המשיב ופירט בונגע לחלוקה הפנימית של הסמים "זה היה בחבילה אחת והוא כמה מפוזרות ועוד כמה חבילות... היו בשקיות... ניילון... לבן... בשמייה, בפוך בארון" (ש' 62 ואילך). המשיב סיפר כי הוא עצמו חילק את הסם, אך לעניין המטרה, ניסה לשכנע כי חילק הסם למנות, על מנת לדעת כל יום כמה הוא לוקח "היה בחבילה והוא מחולקים..." (ש' 103 ואילך). המשיר המשיב ונתקב בכמות בונגע למנות "חמש עשרה מננות קטנים. באחד היה קפיצה של ארבע או חמש גרם והשאר היו מחולקים למנות... היה אחד קפיצה ועוד כמה מננות" (ש' 106 ואילך). הוא טען כי במקור קנה 30 גרם, והספיק להשתמש בחילק נכבד.

29. יאמר כי, במהלך החקירה, החוקר לא משתכנע בקלות. הוא מקשה, ושב ומנסה, על המשיב. המשיב מוסר פרטי החקירה מוכנים, אך בד בבד מוסר גם פרטי בלתי מחייבים ובلتוי מדיוקים. צודקת המדינה בפרשנותה, כי דבריו בעת החקירה (בניגוד לדבריו לשוטרים), אכן כוללים תיאור סביר של הסמים, המלמדים לכואורה כי הוא ידוע מה הוא ש. זאת, לרבות קיום של כ- 10 גרם הרואין וכ- 15 אריזות קטנות נוספות (מדובר ב- 8 גרם ו- 18 אריזות, לפי חוות הדעת). לעניין מספר האריזות, ניתן אולי לטעון שראה זאת בחיפוש, אם כי קיימת עדות מפורשת של השוטר מор,>Showalter, ששוללת חלק מן הדברים. מכל מקום, לעניין משקל האריזות הקטנות, טען תחילתו כי משקלם "שלוש נקודות", אך לאחר מכן, כאשר ראה שהחוקר אינם משתכנע, ידע לומר כי בכל אחת יש "חצי גרם אמרתי לך" (שורה 120). אכן, חלק מהמספרים שמסר היו שגויים (15 במקום 18), ובשלב מסוים שינה את הכמות של ה"קפיצה" הגדולה ואמר במקום 10 גרם, 5 גרם. لكن, לא נחה דעתו של החוקר. אולם, כאשר החוקר עצמו (לאחר מכן) הציג הסם למשיב, והציבעה על כף השחומר, בשקיות הגדולה יותר, בצלב שונה מצבו החומר בחלוקת הקטנות. על כף השיב המשיב בביטחון "הנילון", תפחה אותו ותראה, מה אתה רואה את הנילון", הינו, כי הפער בבחירה הסם נובע מאישות אופטית הנגרמת בשל סוג השקיות. המשיב אכן צדק בעניין זה, כעולה מדו"ח המעבדה אשר אכן פתחה את ה"נילון", והדו"ח מတיר את האריזות השונות בצלבן. בהקשר זה יודגש כי בהודעה הבאה, מיום 14.7.15, כאשר המשיב חזר בו מהודאותו, הייתה זו הנקודה המרכזית שהחוקר התעמת עמו (ראו שורות 101 עד 121), והדו"שיך מלמד על מידת המהימנות של פרט חקירה מוכמן זה.

30. אמנם, בעת ההודאה בפני החוקר, ביום 12.7.15, המשיב פוסח על שני העסיפים. המשיב גם מודה, גם מכחיש וגם טוען לשימוש עצמו. הוא מוסר נתונים מדיוקים וגם נתונים שגויים. מקראית ההודאה ברור כי המשיב מכין לעצמו דרכי מילוט מהודאותו זו, בין בדרך הטענה לשימוש עצמו ובין בדרך הטענה כי מדובר בהודיות שווה. אולם, עדין, יש בדבריו לכואורה פרטים מוכנים מסוימים, אף אם אין מדובר במידעה חד משמעות ומכחת היטיב, של פרט מוכמן לגמרי, שלא ניתן להשערה. טענת הסגנון כי כל הפרטים המדיוקים נובעים מהיכרות עם עולם הסמים ומה שהוא רואה בחיפוש, אינה מספקת כדי להסביר. שכן, המשיב מסר גם משקל של חומרים בתוך שקיות פלסטיק, דבר שקשה מאוד להעיר בראיה, ללא מישוש. יתרה מזו,

ידעו כי בדרך סם ההוראין נשקל, ואין נוהגים למכור ההוראין באומדות. כאמור, חלק מהטענות גם נשללו על ידי השוטר שערך החיפוש. לפיכך, אין לומר כי אין העדות הזו בעלת משקל ממשוני נגד המשיב. להפר,
המשיב בהחלט מסביר עצמו היטב באחריות לסתמים.

31. אולם, מעבר להודאה, ולידעה של פרטימ מוכנים לכואורה, הריאות הנسبתיות של הימצאות הסם מחוזקות גם בהתנהגות מפלילה. בדוח הפעולה של השוטר סלומון (ימים 12.7.15) נרשם כי המשיב הבהיר תחיליה שמדובר בבית אמו, וניסה להטעות את השוטרים במקומ המדיוק של הבית. יתרה מזו, הוא הצבע לכיוון אחר, "לצין שיורם הבהיר כי זה בית אמו וניסה להטעות אותנו כאשר אמר זה לא הבית, ולקח אותנו לכיוון שהוא מצביע לכיוון אחר". כן מצין השוטר מור כי המשיב אמר: "זה לא הבית, ולקח אותנו לכיוון בית אחר". מעבר לניסיון הטעה בוטה זה, מסתבר מהדו"ח של השוטר חזי, כי, כאשר המשיב זיהה את הרצל, המשיב הוא אשר אמר להרצל, שלא לפתח את הדלת ללא צו חיפוש. כזכור, בתגובה, הרצל נועץ טלפוןית בעורך דין ופתח הדלת.

32. התנהגות המשיב ביחס לחיפוש בבית האם המנוחה, עומדת בנגד התנהגותו של המשיב ביחס לחיפוש בቤתו שלו. מהדוחות עולה, שכאשר נתקקש המשיב להכנס לבתו את השוטרים, הוא לא התנגד לביצוע החיפוש. רק באשר לבית האם, תחיליה ביקש להערים על השוטרים באשר למיקום בית אמו, משרה כי השוטרים מגעים לבית אמו ניסה לעכבם בתאונת כי לא נמצא בידו המפתחות לבית זה, וכאשר זיהה את אחיו, הרצל, הורה לו לסרב לבקשת השוטרים, ולא לפתח את דלת בית אמו. תיאור רצף ההתנהגות, בניסיון למנוע חיפוש בבית בו נמצא הסם, בנגד לבית אחר בו לא היה סם, יכול ללמד כי המשיב ידע שבבית אמו יש סמים, בנגד לבתו שלו. שכן לגבי ביתו שלו, צפוי היה כי יגн על פרטיותו בקנאות הרבה יותר, לו ההתנגדות לחיפוש הייתה כנה ועקרונית, ולא נובעת מחשש למעצר. התנהלות זו מחזקת עוד את התזה, כי דזוקא המשיב ידע על הימצאותם של הסמים בבית אמו, בנגד לאחיו.

33. אין ממש בטענה כי האח הרצל גם כן התנגד לחיפוש, ولكن התנהגותו מחשידה באותה מידת. ראשית, הרצל לא טען שהשם שלו, להפוך. אולם, מעבר לכך, כעולה מהדו"ח של חזי, אף התנגדותו של הרצל הייתה ביוזמת המשיב. מכל מקום, אינה דומה הדרישה לצו חיפוש, להטעה מודעת של השוטרים. **נמצא כי בנגד לאהיו ולהחותו, התנהגותו של המשיב היא מפלילה באופן בוטה. התנהגות מפלילה זו מחזקת עוד את הריאות נגד המשיב.**

34. לא ניתן לציין כי טענת המשיב כי אין לו מפתח לדירה נשלلت גם היא. זאת, לא רק בעדות האחות המעדיה שיש לו מפתח, אלא גם בעדות של השוטר מор, אשר מספר כי לאחר החיפוש ביקש המשיב לשותת אדולן שהוא החזיק בבית אמו. לא זו בלבד שהאדולן היה בבית האם, **האדולן של המשיב היה באותו ארון בו נמצא חלק מן הסמים.**

35. הסגנון העלה מספר תמיות אודות החקירה. אין לומר כי מדובר בתמיות היורדות לשורשו של עניין. אכן, תמיות אלה תשמשנה את הסגנון לחקירה נגדית של השוטרים, אך לא מצאת מחדל חקירה דרמטי, המאיין את איות הריאות לכואורה.

36. סיכומו של דבר, הראיות נגד המשיב בהחלט טובות, ועומדות מעלה מעבר ל מבחן של הלכת זהה. הראיה המרכזית היא עצם מציאת הסמים בבית, אשר לו לכואורה שלשה מחזקקי- מפתח בלבד. שניים מחזקקי המפתח הצביעו כי הסם שלהם, ובכך בלבד הקיימו ראיות לכואורה נגד השלישי, הוא המשיב.

37. המשיב חיזק ראיות אלה במספר מישורים. המשיב הודה בפני שוטרים בעת החיפוש כי הסמים שלו. המשיב הודה בפני חוקר בהודעתו הראשונה ואמר שהסמים שלו. אמנם, היה למשיב אינטרס להודות, כדי להביא לשחרור אחיו, ואמנם לאחר שהאחים שוחררו, חזר בו המשיב מהודעתו. אולם, אין בכך כדי לקבוע כי ההודיה אינה אמת. הדבר בעניין מובהק של מהימנות, אשר צריך להיבחן בתיק לגופו.

38. המשיב מסר לשוטרים אודות הסמים שאינם נכונים, אך גם מסר פרטים שהם כן נכונים. פרטיים נכונים, אשר קשה מאד היה להבחין בהם בעת החיפוש, כולל פרט אשר החוקר בעצמו לא הצליח לרצות, למראות שהחזקקabilות הסם בידו. ידיעת פרטיים כאלה, אינה ראייה מוחלטת לאשמה, אך מחזקת את סבירות התזה של התביעה. המשיב סתר עצמו בגרסאותיו, ומסר בגרסאות השונות פרטיים שבזודאי אינם אמת. ריבוי השקרים, לעצמו ובנגוד לאחיו, מהוות גם כן ראייה לחובת המשיב. בוגדורן לשני האחים, רק המשיב התנהג במרמה כלפי השוטרים, וניסה להטעות אותם לגבי מקום בית האם. המשיב ניסה למנוע את החיפוש בבית האם, שם נמצאו הסמים, למראות שלא חס על פרטיותו ולא עשה כל פעולה למנוע החיפוש בבתו שלו. אף בכך הראה התנהגות מפלילה. נמצא כי השימוש של מציאת הסם, עדות האחים, ידיעת פרטי הסמים, התנהגות בחקירה והဏגה ב בעת החיפוש, כולם יחד, מהווים מארג ראיות חזק נגד המשיב. זאת, מעלה מעבר לנדרש כדי לאפשר מעוצר עד תום ההליכים, לפי הלכת זהה.

הurretagn- אודות טעות בדבר משנה

39. אצין כי אני מסתיג בכל תוקף מהערת בית משפט השלום, לפיה "אני סבורה שיש מקום לעשות שימוש בהליך המעוצר ממשן לחץ בתיק דין, לאור עצמת הראיות המתוארת לעיל". שכן, **עולם אין להשתמש בעוצר ממשן לחץ על נאשם, תהא איות הראיות אשר תאה. המעוצר נועד אך ורק לשם הגשת מטרת המעוצר, הבאה לידי ביטוי בעילה, כגון התמודדות עם סכנה לציבור, חשש לשיבוש או חשש להימלטות. או ל佗בע או אי לו לבית המשפט, במדינה דמוקרטית, אשר מביא למעוצר, מתוך כוונה להפעיל לחץ על הנאשם. מעוצר נאשם לשם לחץ להודאות באשמה, לחץ לשתק פעולה עם החוקרים, לחץ לשם עונשה, או לחץ לשם כל מטרה זרה אחרת, אסור ופסול מכל וכל. ודברים פשוטים.**

עלית המעוצר

40. לעניין עלית המעוצר, הרוי שבUberot סמים חזקה המסתוכנות סטטוטורית. חזקה זו מחזקת בעברו הפלילי של המשיב. עבר, הכול עבירות אלימות ורכוש, ובעבר היותר רחוק גם עבירות סמים. המשיב נשפט מספר

פעמים למאסרים בפועל, אף לתקופות שאין קצרות. כמו כן, תלוי ועמד נגדו תיק מב"ד, משנת 2014 אודות החזקת סמים שלא לצריכה עצמית והפרעה לשוטר. מצוות הפסיכה הגישה המدية את תיק המב"ד עצמו, ומתברר כי ניתנה בו החלטה כי הריאות בו קיימות, אך חלשות, ויש מקום (שם) לחלופה מחמת איוכות הריאות. לפיכך, משקלו של תיק המב"ד להערכת המסוכנות בתחום הסמים, מוגבל ביותר. עם זאת, יש לעצם קיום התקיק התלי ועומד, שלא הרתיע, משום החלשת האפשרות ליתן אמון במשיב בחلوפת מעצר. על רקע מכלול הנתונים, סוג העבירה והעבר הפלילי, רק תסקير חיובי ביותר, ומשכנע ביותר, יכול להביא להעדפת חלופת מעצר.

41. התסקיר שהוגש בעניינו של המשיב, אינו חיובי ואינו משכנע. שירות המבחן מצין את העבר הפלילי ואת העובדה כי המשיב היה מטופל עבר מעוצרו במסגרת "מטרה", טיפול באמצעות מתדון. זאת, Caindizciaה לכך שהוא מכור לסמים, וממילא מסוכנתו מוגברת בכך. שירות המבחן אף עמד על מספר מאפיינים אישיותיים, שלא יפורטו כאן, המגבירים את הערכת המסוכנות. שירות המבחן התנגד לחלופה שהוצאה בזמןנו, אך נוכח היה לבחון חלופה מרוחקת מן הבית עם ערבים משכנעים. אולם, כאמור לעיל, לא די בכך. למרות מסקנת התסקיר לפיה אין לשולח כל חלופה, תוכן התסקיר מגביר את הערכת המסוכנות הנש��פת מהמשיב, ולא מפחיתה אותו. בכך מתחזקת עילת המעצר, ונשלטת, למעשה, האפשרות המعيشית לאותר חלופה.

42. בית משפט השלום לא נוכח היה לבחון את חלופת המעצר, אלא משום חולשת הריאות. אולם עתה, משנקבע כי הריאות טובות, עילת המעצר מובהקת, המסוכנות העולה מהעבר ומהתסקיר ברורה, המסקנה אינה עומדת. **ኖכח המסוכנות ונוכח הקושי ליתן אמון במשיב עצמו, שוב אין מקום לכל חלופה "משפטית", וספק אם יש במקרה חלופה הולמת אחרת, הרואיה בנסיבות העניין.**

ኖכח כל האמור, העරר מתקין.

המשיב יעצר עד תום ההליכים.

ניתנה היום, י"ג חשוון תשע"ו, 26 אוקטובר 2015, בנסיבות
המשיב, ב"כ עו"ד בן נתן והתוועע עו"ד אסף.